

Sygn. akt IV Ka 305/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie:	SSO Adam Pietrzak SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2015 r.

sprawy **K. W.**

syna S. i W. z domu B.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 19 stycznia 2015 r. sygnatura akt VI K 600/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 305/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem K. W. uniewinniony został od tego, że w okresie od dnia 14 maja 2014 roku do 15 maja 2014 roku w K., woj. (...) we celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) SA z/s (...)-(...) W., Al. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2000 złotych za pomocą wprowadzenia w błąd co do faktu doznania obrażeń ciała w związku ze zderzeniem drogowym jakie miało miejsce w dniu 14 maja 2014 roku w K. na ul. (...) poprzez zawnioskowanie o wszczęcie postępowania likwidacyjnego i zgłoszeniu szkody osobowej z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdu marki K. (...) o nr rej. (...), które to zgłoszenie zostało zarejestrowane pod numerem (...), a także zgłoszenie szkody zarejestrowanej pod numerem (...) odnośnie trwałego uszczerbku na zdrowiu z indywidualnego grupowego ubezpieczenia pracowniczego (...), jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania świadczenia,

to jest od popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk.

Wyrok powyższy zaskarżył prokurator zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający istotny wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym uznaniu, iż oskarżony K. W. swoim zachowaniem nie wyczerpał znamiona czynu określonego w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk podczas gdy pełna i wnikliwa analiza materiału dowodowego, w szczególności w postaci zeznań bezpośrednich świadków w osobach A. K. i M. P., prowadzi do przekonania, że oskarżony K. W. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona w/w czynu;

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 kpk, art. 9 § 1 kpk, art. 167 kpk oraz art. 410 kpk, przez:

- zaniechanie przez Sąd dopuszczenia dowodu z urzędu, w postaci zasięgnięcia opinii biegłego z zakresu mechanoskopii lub wypadków drogowych na okoliczność ustalenia, z jaką prędkością poruszał się cofający samochód marki K. nr rej. (...) w chwili najechania na przód samochodu marki O. (...) nr rej. (...), a która to okoliczność ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż w oparciu o te ustalenia biegły z zakresu medycyny sądowej mógłby stwierdzić, czy prędkość, z jaką najechał samochód marki K. na przód samochodu oskarżonego, a dokładniej siła uderzenia, mogła spowodować u K. W. takie obrażenia, jakie podał biegły z zakresu medycyny sądowej, przy założeniu, że oskarżony znajdował się wtedy w swoim pojeździe.

- zaniechanie przez Sąd dopuszczenia dowodu z zapisów notatników służbowych funkcjonariusza Policji z Komendy Powiatowej Policji w K. P. G. oraz funkcjonariusza Straży Miejskiej w K. D. W. na okoliczność przebiegu kolizji w dniu 14 maja 2014 roku i składanych oświadczeń przez A. K. i K. W. zaraz po przyjeździe funkcjonariuszy, gdyż zapisy w nich zawarte mogą uwiarygodnić wersję podawaną przez oskarżonego lub też ją podważyć;

- zaniechanie przez Sąd przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy świadkami A. K. i M. P. a oskarżonym K. W. na okoliczność wyjaśnienia sprzeczności pomiędzy ich zeznaniami a wyjaśnieniami oskarżonego, gdyż różnią się one od siebie w sposób istotny odnośnie miejsca, w którym miał znajdować się oskarżony, kiedy to na jego samochód najechał pojazd marki K..

Tym samym apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk należy uznać co najmniej za przedwczesne.

I tak, w sprawie omawianej już obecnie zgromadzony materiał dowodowy zdaje się więcej niż uprawdopodobniać dokonanie przez K. W. zarzucanego mu przestępstwa.

Wskazują na to konsekwentne zeznania sprawcy zdarzenia A. G. (k.29-31 i 101 v.), a które potwierdzone zostały w pełni przez zeznania pracownika sklepu motoryzacyjnego M. P. (k.25-27) oraz (k.101).

Prawdą przy tym jest, że oskarżony konsekwentnie twierdził, że w czasie zdarzenia przebywał w swoim samochodzie O. (...), lecz jego wersję jedynie częściowo potwierdził przybyły na miejsce funkcjonariusz policji P. G.. I tak, podał on (k. 57 i 101), że z relacji uczestników kolizji wynikało, że K. W. był w swoim samochodzie. Wniosek taki świadek wyprowadził na podstawie tego, iż sprawca A. G. takiej wersji wówczas nie zaprzeczył. Powyższe zdaje się mieć wyjaśnienie w zeznaniach A. G. z dnia 1 września 2014 roku (k.61), kiedy to świadek stwierdził, iż być może K. W.

mówił o tym, że przebywał on w O. (...) na osobności i z tego to powodu on jako sprawca incydentu nie zaprzeczył tej wersji w czasie dalszych czynności przeprowadzanych przez funkcjonariuszy.

Wersję oskarżonego potwierdza nadto w pewnym zakresie opinia biegłego medyka sądowego M. B. (k.115-116), lecz należy mieć pewne wątpliwości co do jej rzetelności i wyprowadzonych tam wniosków.

W tym kontekście nie sposób pominąć dokumentacji innego zdarzenia, którego uczestnikiem był K. W., a to z roku 2012 (koperta k.16). Jak wynika z zawartej tam informacji także wówczas O. w którym przebywał pokrzywdzony miał zostać uderzony przez inny samochód w wyniku czego K. W. miał odnieść obrażenia analogiczne jak obecnie.

Przy wydawaniu opinii biegły B. (jak się wydaje) nie korzystał z całości akt szkodowych (...), a dowód z nich przeprowadził Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym (k.192-205 d). Charakterystyczne są tam zwłaszcza fotografie przodu samochodu O., w którym miał przebywać oskarżony, albowiem na nich widoczne są jedynie niewielkie wgniecenia. Tym samym należy zadać pytanie, czy jeśli oskarżony w ogóle w chwili zdarzenia przebywał w swoim samochodzie, to nadto, czy mógł odnieść tam faktycznie obrażenia o jakich zaistnieniu poinformował ubezpieczyciela.

Tym samym przy ponownym rozpoznaniu Sąd I instancji winien w pierwszej kolejności dopuścić dowód z badania oskarżonego przez biegłego, lub też biegłych medyków sądowych ewentualnie ortopedów, dla ustalenia, czy obrażenia jakich K. W. miał doznać 14 maja 2014 roku były „świeżymi”, czy też były to zmiany chorobowe u oskarżonego jak i zmiany będące skutkiem wcześniejszego zdarzenia.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w wyroku.